

derlig Stilling, men den samme Omstændighed, som bevirker dette, vilde utvivlsomt bestandig fremdeles faae den samme Indflydelse, ialfald indtil høiere. Gageringer kunde forandre Forholdet; det følger ganske bestemt af den almindelige Rønningslovs § 10. Naar den ærede Rigsdagsmand vittrede, at det dog kunde være haardt at berøre de Paagældende Noget, hvortil de havde faaet Afgang og Ret i de to Maanedes, da skal Ingen være villigere end jeg, og sikkert enhver Cultusminister, til at gaae ind paa den Betragtning med Hensyn til de vedkommende Embedsmænd, som staae under Cultusministeriet. Jeg troer ikke, at nogen Minister vilde kunne gaae ind paa en saadan Lov om at give de paagældende Bestemmelser tilbagevirkende Kraft, hvis det ikke, som jeg har vittret, fra Begyndelsen af havde foreligget aldeles klart, hvad Meningen var med disse Embedsmænds Stilling, og hvis det ikke var en reen Tilfældighed, som havde forhindret, at det kom frem, hvad der haade var Regjeringens Tanke ved Forelæggelsen af Loven og ligeledes Rigsdagens Tanke, forsaavidt den gik ind derpaa. Det er den saaledes fremkomne etendommelige Situation, som efter min Mening ikke alene forvarer, men ogsaa berettiger til, at man ved Lov forhindrer Følgerne deraf. Hvis Spørgsmaalet nu kun dreiede sig om det Par Maanedes, var Sagen forholdsvis meget ringe, og det var vel endog muligt, at Ministeren maatte kunne finde Midler til at imødetomme den Trang, der maatte komme frem under den urigtige Forudsætning, man er gaaet ud fra, men for at forhindre, at den østere omtalte Situation paa en ganske utilfredelig Maade skal vedblive at virke for al Fremtid, er det absolut nødvendigt, at en Lov som den foreliggende kommer ud. Jeg kan heller ikke troe, at denne Lov i nogen væsentlig Grad skulde forandre, hvad Tanken iøvrigt var med Theatrets Stilling, saaledes som den er opfattet i Finantsloven eller i det tidligere Forslag, som var opstillet ved 2den Behandling af Theaterloven, hvortil der fandtes den samme Bestemmelse, som findes i dette fra Landsstinget oversendte Lovforslag; Bestemmelsen gaaer jo ud paa, at der fra Finants-

aarets Begyndelse og indtil det Tidspunkt, som Finantsloven forudsætter, skal forholdes med Hensyn til Rønningsforholdene netop efter Bestemmelserne i selve Finantsloven. Det forekommer mig, at man derved holder sig saa nær som muligt, haade til, hvad Thinget tidligere har antydet, og til, hvad den hele Situation nødvendigt kræver, og jeg kan altsaa ikke indsee, at man udsætter sig for nogensomhelst Mislighed ved at gaae ind derpaa. Man afværger derimod en ikke alene betydelig Udgift for Theatret, men en Udgift, som hverken fra Theatrets eller fra anden Side har været paatænkt.

Zable: Idet jeg meget vel forstaaer at paaafsonne den Interesse, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro) føler for de ved Theatret ansatte Embedsmænd, maa jeg dog tillade mig at gjøre kun een Bemærkning, som forøvrigt allerede er fremkommen tidligere, nemlig den, at der med Hensyn til disse Embedsmænds Rønning finder andre Forhold Sted end ved Rønningen af mange af Landets øvrige Embedsmænd. Forfjellen er den, at man for at bøde paa det mindre Sædtillæg har andre Midler, hvorved man gennem forskellige Transactioner kan yde de ved Theatret Ansatte en Godtgørelse, som svarer til, hvad de ellers vilde komme til at faa, uden at man derfor behøver at overskride den Sum, som nu er fastsat for de 5 Aar, nemlig 50,000 Rd. aarligt. Saafremt derimod den foreliggende Lov ikke vedtages, kan man ikke blive indenfor denne Sum, men det maae vi dog ansee for oeconomisk rigtigt at gjøre, især da det har Regjeringens Billigelse.

Høgsbro: Ja, det er det ærede Medlems saa ofte udtalte Paastand, at man i det af ham anførte Tilfælde ikke kan holde sig indenfor de 50,000 Rd., men Erfaringen fra de foregaaende Aar lærer os, at det meget godt kan skee, saa den Indvending mod, hvad jeg har tilladt mig at udtale, kan jeg ikke lade gjælde. Med Hensyn til det ærede Medlems Bemærkning om hans Paafjonnelle af den Interesse, jeg viste Theatrets Embeds-